

INGEZONDEN.

DE VACATURE IN DE WEEFSELLEER TE AMSTERDAM.

Zich met een andermans zaken te bemoeien, is doorgaans onhandig en steeds ondankbaar. Dat ik het hier toch ga doen, vindt zijn grond daarin, dat het hier een algemeene zaak betreft, de waardeering van een bepaald en belangrijk vak van studie, n.l. de weefselleer, en in mijn liefde voor mijn oude universiteit en voor het laboratorium, waar ik zoo vele jaren juist in dat vak als student ploeterde en werkte. Toen langzamerhand, dank zij de verbetering der techniek, de weefselleer zich als zelfstandig vak ging ontwikkelen, was Amsterdam de eerste universiteit in ons land, waar men inzag, dat dit vak niet meer als onderdeel van de physiologie kon blijven voortsukkelen, maar een zelfstandigen beoefenaar eischte, die zijn geheele werkkraft aan dit vak kon geven. Zoo werd te Amsterdam, nu reeds meer dan 30 jaren geleden, de eerste buitengewone leerstoel in de weefselleer opgericht. Maar daarbij bleef het dan ook. Het is een buitengewoon professoraat gebleven. En al zag men ook elders in, dat de afsplitsing van de weefselleer van de physiologie een noodzakelijkheid was, te Leiden kwam men niet verder dan tot een, helaas nog steeds als zoodanig bestaand, lectoraat, en eerst te Utrecht werd, nu eenige jaren geleden, de eerste gewone leerstoel in de weefselleer opgericht.

In het buitenland is dit anders. Daar bestaan aan tal van universiteiten gewone leerstoelen en zelfstandige, goed ingerichte laboratoria voor de beoefening van dit vak. Waarom is men in Nederland na de eerste krachtige schrede, zoo blijven stilstaan, ja achteruit gekrabbeld? Het is, omdat men, onder den invloed van allerlei omstandigheden, niet heeft ingezien, dat bij de steeds meer en meer zich verfijnende techniek, bij het steeds grooter wordende gebied, dat de weefselleer voor zich heeft opgeëischt en ontgonnen, dit vak, evenals de andere fundamenteen, waarop onze geneeskundige kennis wordt opgebouwd, een zelfstandigen beoefenaar eischt, die zijn geheele persoonlijkheid, zijn geheele werkkraft aan zijn vak kan geven, zooals dit alleen bij een gewoon hoogleeraarschap met een zelfstandig laboratorium mogelijk is. Het vak is ver buiten zijn oorspronkelijke grenzen uitgegroeid. De physioloog moet overal de hulp van een ervaren histoloog inroepen, wil niet zijn werk gevaar loopen, de vaste anatomische basis, die het behoeft, te gaan missen. De zoo ingewikkeld geworden techniek heeft ook in de weefselleer plaatsen van specialisatie doen ontstaan. De studie der scheikundige samenstelling van de weefsels, de leer der weefselcultures, de cytologie in engeren zin, de bevruchtungs- en erfelijkheidsleer, de proefondervindelijke embryologie, de transplantatie- en ekplantatieproeven, van zoo buitengewone beteekenis voor ons begripen van het leven in de natuur, het zijn alles takken van wetenschap, die slechts met vrucht beoefend kunnen worden door hem, die de weefselleer en de histologische techniek beheerscht.

Daarom zou ik hier nog eens een ernstig woord van opwekking tot mijn oude universiteit willen richten. Laat zij toch toonen, dat het haar ernst is in haar streven naar hooger, dat zij zich niet in de eerste plaats gaat afvragen, wat zij doen kan, om, zooals bij de tegenwoordige bezuinigingspsychose de leus schijnt te worden, slechts te zorgen, „dat het onderwijs niet ontwricht worde”, maar dat het in alle opzichten *beter* worde. Laat zij na de eerste krachtige schrede van voor 30 jaren nu, nu het goede oogenblik daar is, de helaas reeds zoolang achterwege gebleven tweede schrede doen op den weg van vooruitgang, en een *ordinariaat* voor de weefselleer stichten. De toch ten slotte zoo geringe verhooging van het budget, die hiermede gepaard zal gaan, zal waarlijk meer dan opgewogen worden door den opbloeit van dit zoo belangrijke en mooie vak, die daardoor zal worden verkregen.

Utrecht, 4 Juli 1924.

J. BOEKE.